

Iversen, en Kandidat Balling og Journalisten Dyhring. Kun den første af dem havde han set før; men forresten havde han nær ikke kendt ham igen. Den fanatiske Himmelstormer og Nathandyrker havde, siden han sidst saae ham, ikke alene forandret sit Mefistoskæg og ladet Barten gro ud over hele Ansigtet, men ogsaa Minen var bleven en ganske anden; han lignede nu mest de gængse Billeder af den lidende Kristus, hvad han — som en af de andre Herrer senere i Fortrolighed tilhviskede Per — netop ogsaa tilstræbte. Han havde, forklarede denne, i de samme Dage til sine Venners Forbavselse udgivet nogle fromladne Vers, med hvilke han paa eengang friede til Nannys Barmhjertighed og til Udødeligheden paa det danske Parnas.

Den, som fortalte Per alt dette, var Kandidat Balling, der ogsaa var en literær Mand men saakaldet Literaturhistoriker. Han var en tre Alen høj, tarmetynd, løvemanket Lemmedasker med et Ansigt saa fladt og udtryksløst som en Oblat. Den til Fromhed omvendte Digter betroede Per henne i en Krog, at Manden var en Idiot, der havde forset sig paa Dr. Nathan og nu ogsaa vilde være Geni og Banebryder men foreløbig bare havde opnaaet at studere sig en kronisk Mavekatar til. Balling var nu ganske rigtig uhyre belæst, havde slugt hele Biblioteker, var saa fuld af Citater, at man ikke kunde røre ved ham, uden at der slap ham en stjaalen Aandrighed ud af Munden — kort sagt, han var en af disse Bogorme, der suger sig fast paa Literaturen ligesom Iglar og drikker dens røde, varme Blod og dog bliver ved at være lige klamme. Han havde for et Aarstid siden udgivet en Bog om den klassiske Tragedie; og da den var bleven en Del rost